

KIS LAP

A VÁR FOKÁN. (Lásd a 47. lapon.)

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —
(Folytatás.)

Dodó barátságosan intett s egy pillanatra eltűnt, de rögtön visszatért, még pedig egy iczi-picszi kis kocsival, melybe ló helyett saját magát fogta be.

— Üljetek be! mondá.

Elemér és Piroska bámultak is, nevettek is.

— Beüljünk? szólt végre Elemér. Hiszen a féllábam sem fér ebbe a kis kocsiba, hogy ülhetnék bele?

— Már megint okosabb akarsz lenni? szólt Dodó türelmetlenül.

— Engedelmeskedjünk neki, sugta Piroska. Ő itt jobban ismer mindent, mint mi.

Ezzel Piroska elszántan nekiment a piczike hintónak. Azt hitte, hogy mint afféle gyerekjáték, összetörik, mihelyt rálép, de ime valami rejtélyes módon igen pompásan belefért a kocsiba és még bőven maradt hely Elemér számára, ki ezt látva, szintén beült. Olyan pompás ülés esett a hintóban, mint valami lágyan ringatózó bölcsőben s a két testvér oly jól érezte magát, hogy többé nem is törte azon a fejét, mikép férhettek ők be a kocsiba?

— No kedves Dodó, most tehát indulhatunk. De tudod, mi itt ismeretlenek vagyunk, szeretném, ha megmondanád, hová kocsikázunk?

Dodó ismét türelmetlenül rázta a fejét s Piroska halkán sugta:

— Ne faggassuk kérdésekkel, mert ez bizonyosan bosszantja. Ha idáig elhozott,

majd elvezet tovább is. Kedves Dodó, hát induljunk.

Elemér szeretett volna valami bizonyosat tudni előre, de már nem is volt ideje kérdezősködni, mert Dodó megindult. Félig röpült, félig lépegetett s oly sebesen haladt, hogy a kis hintó is röpülni látszott. De különben egészen úgy is mozgott a hintó, mintha kerekei nem is érintenék a földet. Elemér és Piroska nem éreztek a legcsekélyebb döczenést sem, épen mintha csak valami pompás hintóban ringatóztak volna. Pedig csakhamar sűrű erdőbe értek. Bűvös világosság hatolt keresztül a fák lombjain.

— Dodó sokat járhatott itt, hogy olyan jól tudja az utat a sűrű erdőben, szólt Elemér halkán.

— Nincs itt semmiféle ut, felelt Piroska. Nézz ki a kocsi mellé, meglátod, hogy csak épen azon a helyen terem ut, a melyet a kerekek érintenek, mögöttünk pedig mindjárt eltűnik. Az ut magától terem kocsink számára, tehát el nem tévedhetünk.

Csakugyan úgy volt. Előttük sűrűn összefonódva álltak a fák, de a mint Dodó előre haladt, a fák szétváltak, helyet adtak a kocsinak s mögötte aztán megint összefonódtak rengeteg sűrűségé.

— Azt hiszem, Piroska, ezek nem igazi fák... és nem igazi erdő, sugta Elemér.

— Persze hogy nem, hanem bizonyosan tündér erdő. És nézd csak, most mily gyönyörűen változtatják a fák színöket!

Valóban, az erdőben oly pompás látvány nyílt, hogy a két testvér nem győzte nézni s észre nem vette, mennyi ideig és

mily me-
lyek ed-
fedve, a
minden
szott. A
s minden
volna k
biborvö
gyedik
meg szá
ben. S a
totta m
fényénél
fénye.

Ele

nézték a

—

Szeretné

—

tudod, a
érjen vé
nem lát
még sok

Alij

vánsága.

dett s la
változott

—

De

midőn is
kijutotta
értek, m
nyilott. L
többé az
mely mir

A n
jókora d
magas h

mily messzire kocsiztak már. A fák, melyek eddig gyönyörű zöld lombbal voltak fedve, a legragyogóbb színeket öltötték s mindenik egy-egy óriási bokrétának látszott. Az egyiknek lombja aranyárga lett, s minden egyes levele, mintha szinaranyból volna kiverve, úgy csillogott; a másik biborvörös, a harmadik égyszínkép, a negyedik hófehér volt s így tovább, száz meg százféle, leirhatatlanul szép színekben. S az egészet az a bűvös fény világította meg, mely ragyogóbb volt a hold fényénél, de mégsem oly vakító, mint a nap fénye.

Elemér és Piroska gyönyörködve nézték a tündéri színjátékot.

— Oh, mily szép ez! sugta Piroska. Szeretném, ha soha sem érne véget!

— Nagyon szép, felelé Elemér. De tudod, azt mégsem kívánom, hogy soha se érjen véget, mert akkor aztán egyebet nem látnánk. Pedig bizonyosan van itt még sok látni és hallani való.

Alig mondta ki ezt, már teljesült kívánsága. A fák lombja halványodni kezdett s lassanként ismét egyszerű zöldre változott.

— Nézd, már vége! szólta Piroska.

De még körül sem nézhettek jól, midőn ismét azt vették észre, hogy már kijutottak az erdőből s egy nagy síkságra értek, melyen millió tarka, illatos virág nyílt. Midőn hátra néztek, nem látták többé az erdőt, csak valami sűrű ködöt, mely mindent eltakart a hátuk mögött.

A mezőn gyorsan áthaladtak s egy jókora dombhoz értek, melynek tetején, magas hosszú falkeítés látszott. A domb

alján Dodó megállt, levetette magáról a hámat s megszólalt:

— Most már szálljátok ki. Itt gyalog kell tovább menni.

Szinte sajnálták, hogy ki kellett szállniok a pompás hintóból, de engedelmeskedtek.

Dodó ment előre, lassan, komolyan lépegetve, Elemér és Piroska pedig utána. Egészen könnyedén, minden fáradság nélkül értek a domb tetejére a falhoz s itt egy kapura találtak.

— Ezen a kapun menjete be, aztán sétáljátok tovább magatok.

— Hogyan, kedves Dodó? Hát nem jösz tovább velünk?

— Nem, nekem másfelé is van dolgom. De ne féljete semmitől s ha épen valamiben megakadnátok, hívjate segítségül.

— Igen ám, de miként?

— Elemér füttyentsen háromszor. No's, nyissátok ki a kaput!

Elemér megfogta a kilincset, mely könnyen engedett; de maga a kapu oly roppant nehéz volt, hogy Elemér meg sem birta mozdítani.

— Várj, majd én is huzom, szólta Piroska.

Huzták tehát ketten, de a kapu bizony meg sem mozdult.

— Oh Dodó, hiszen nem birunk vele! szólta Piroska duzzogva.

— Jól van no, hát segítetek.

Ezzel Dodó odalépett a kapuhoz, megfogta csőrével a kapu szélét és ime, most egészen könnyen kinyílt. Hosszu, sötét kapuszín tárult fel előttük s két-kedve álltak meg.

— Én kissé félek bemenni ebbe a sötétségbe, sugta Piroška

— Nem igen biztató, az igaz, szólt Elemér. De ha már eddig biztunk Dodóban, biznunk kell ezután is. Ha nem megyünk tovább, nem is látunk semmit.

— Igaz! És ha valami baj érne, majd füttyölsz Dodónak. Menjünk hát!

Bementek tehát, de alig voltak bent, a hátuk mögött a kapu becsukódott. Most már igazán megijedtek, de nem tehetek egyebet, mint hogy lassan előre ballagtak a sötétben. Egyszere azonban véget ért a tornác s a tulsó végén ismét kapuba ütköztek. Egy kis tapogatózás után megtalálták a kilincset.

— Ha ez is oly nehezen nyílik, mint az első, akkor mindjárt szükségünk lesz a Dodó segítségére, szólt Elemér.

— Előbb csak próbáljuk meg.

Megpróbálták s nem hiába, mert ez a kapu egészen könnyen nyílt meg s mikor kiléptek, látták, hogy csak most jutottak el az igazi Tündérországba. Gyönyörű táj terült el előttük; jobbra balra gyönyörű ligetek, virágos pázsitos mezők mosolyogtak s bűvös világosság, nem nap- és nem is holdfény, de valami még sokkal kellemesebb ragyogott az egész fölött. A táj közepén pedig végtelen nagy tó csillogtatta kristálytisza vizét; tulsó partját alig lehetett látni, csak félig-meddig volt fölismerhető, hogy a másik parton magas sziklák emelkednek s ezek tetején fényes várkastély áll.

A tó szélén gyönyörű kis csónak volt kikötve, épen két személyre való, kicsike kormányruddal és egy pár evezővel.

— Oh mily kedves kis csónak! kiáltá Piroška örömmel. Ülünk belé! Elemér, csónakázzunk! Bizonyosan a mi számunkra készítették ide.

(Folytatása következik.)

Bemutató.

ÖREG czicza minek jött?
Négy hete megkölyközött
Élés-kamara fölött.
Most kicsinye nagyra nőtt,
Majd csak bemutatja őt.

Ott áll az ajtó előtt,
Mellette a kis kölyök.
Mia! mió! asszonykám,
Van tejeske a konyhán?
Asszonykám mia! mió!
A tejeske vajmi jó.
Éhes az én kis cziczám!
Mert már rég nem szopik ám,
Nyisd ki, nyisd ki asszonykám!

GY
ta
h
milyen rég
akkor én

volt, mint
hemperegt
egykönnyen
lamit látott,
közelről is
tött s e mia
keveredtünk
fiatalokhoz

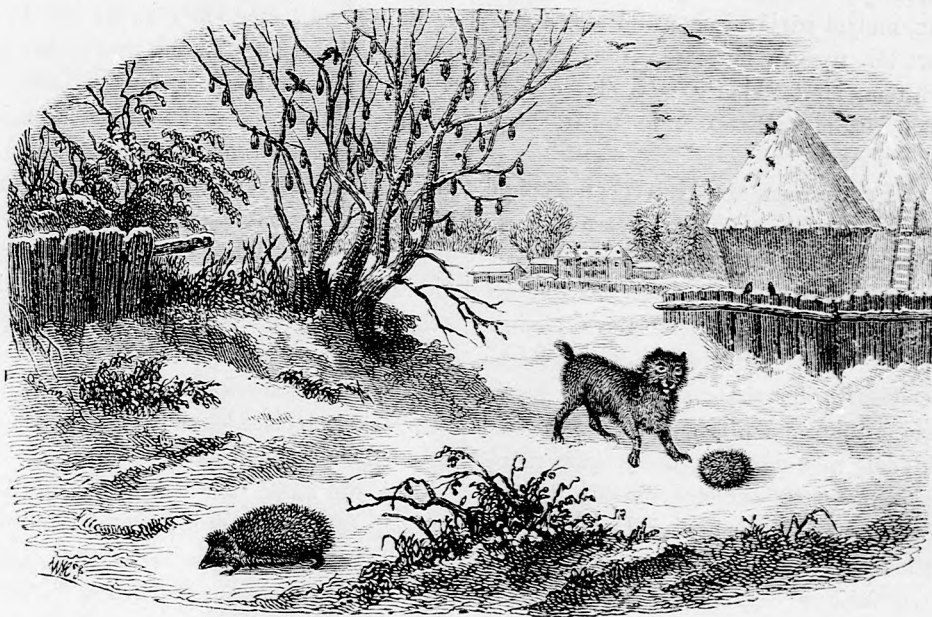
A SÜN.

— Természetrajzi csevegés. —

GYSZER, épen ilyenkor, tél közepe táján falura utaztam rokonaimhoz. Nagyon régen volt az; hogy milyen régen, gondolhatjátok abból, hogy akkor én is olyan kis iskolás diák voltam,

mint ti most. Azelőtt mindig városban laktam s így annál jobban tetszett nekem a falusi időzés és mindenféle kellemes játék a szabadban.

Csakhamar szert tettem egy jó pajtásra is, ez pedig nem volt más, mint egy kurtafülü, kurtafarku borzas kis kutya, a bácsiék Vidorja. Nagyon összeillettünk, mert Vidor épen olyan pajkos, eleven

... PRÜSZKÖLT ÉS UGATTA. (Lásd a 38. lapon.)

volt, mint én s versenyt futkároztunk, hemperegtünk a puha hóban. Vidor sem egykönnyen ijedt meg akármitől s ha valamit látott, okvetlenül meg akarta ismerni közlől is folyton szaglálózott, kutatgatott s e miatt néha holmi apró bajokba is keveredtünk, de ezzel, mint afféle jókedvű fiatalokhoz illik, nem sokat törödtünk.

Egy szép délután kint a kertek mögött, a pajták közt mászkáltunk. Én épen egy nagy hőember építésébe fogtam, jó ideig nem gondoltam Vidorra; mikor végre eszembe jutott, nem láttam közlőmben. Hivogattam, füttyengettem, de csak nem jött elő. Végre, mintha messziről mérges kaffogása hallatszott volna. Arra

siettem s csakhamar láttam, hogy Vidor ismét fölkatatott valamit, csak hogy nem tudtam mit. Azt láttam, hogy egy hosszukás fejű, torzonborz kis állat sietve menekül előle, de Vidor nem ezt üldözte, hanem egy gömbölyű valami előtt állt, hozzá-hozzá nyult, prüszkölt és ugatta. (Lásd a 37. lapon.)

Odaérve, megismertem, hogy ez a gömbölyű valami nem egyéb mint egy kis sün, melyet párjával együtt Vidor fölzavart téli nyugvó helyéből. Nagyon megörültem, mert akkor még eleven sünt nem láttam; elhatároztam tehát, hogy haza viszem.

Ez azonban nem volt épen könnyű dolog s mikor a sünhöz hozzányultam, szuró tűskéi az én kezemet ép úgy összevénzték, mint a Vidor orrát. Végre mégis sikerült, zsebkendőmre hengerítettem s a kendő széléit összefogva, szerencsésen bevitettem a konyhába. Itt aztán sokáig lestem, mit csinál majd az én kis állatkám. Jó ideig nem mozdult, de utoljára mégis csak megunt a összetekergőzött helyzetét s kezdett kiegyenesedni. Eleinte piczike lábcskáái tűntek elő, aztán furcsa fekete orrocskája s végre egész kis feje, okos szemecskéivel. Félve tekintett körül és még több napig tartott, míg lassacskán meggyőződött, hogy senki sem bántja. Ekkor egészen szelid lett s mint valami kis kutya szaladgált ide-oda, még Vidorral is megbarátkozott. Nagy örömöm telt benne, de fájdalom nem sokáig tartott. Nem tudtam, mivel kell etetni s néhány hét múlva szegényke mindinkább bágyadtan pillantgatott szét s egy reggel halva találtam.

Szabad állapotában a sün sűrű bokrok közt, erdők közelében tanyáz. Nagyon félénk, szelid állatka s nappal többnyire elrejtőzve alszik, de alkonyatkor előbúvik, s aztán egész éjjel élelmét keresi, hajnalban pedig ismét elrejtőzik. Szereti a rovarokat, de a madártojást is, sőt a kis kópénéha, bár ritkán, megeszi az apró madarakat is; nagyon kedves csemegéje a béka és a kígyó, mert ha kígyóval találkozik, bátran támadja meg s megöli. Ha egyebet nem talál, beéri a közönséges rovarokkal is, őszkor pedig, mikor a gyümölcs érik, a földre hullott érett gyümölcsön lakmározik. Rendesen párosával él és tavaszkor jól elrejtett helyen keresi ki tanyáját, kényelmes nyugvóhelyet készít, melybe az eső be nem csaphat s itt neveli föl kicsinyeit. Ezek, mikor még egészen kicsikék, fehér színűek s nincs meg a szuró tövisruhájok; ez azonban néhány hét múlva nőni kezd s nemsokára megkeményedik. Összetekergőzni csak akkor tudnak, mikor már néhány hónaposak.

A sün husát itt-ott megeszik, de általában nem használják eledelül. Sok helyen tartanak azonban a háznál sünt, mert igen szelid, kedves állatka s a hívásra hallgat, mint a kutya vagy macska, sőt holmi apró mesterségeket is megtanul. Ha a ház emeletes, mulatságos nézni, miként jó le a lépcsőkön: összegömbölyíti magát és legurul, mint a lapda. Szükséges, hogy legyen egy csöndes zugocskája, hol nyugodtan pihenhessen. Táplálékul érett gyümölcsöt, rovarokat s tejbe áztatott kenyeret kell neki adni. Az olyan házból, a hol sün lakik, mindenféle alkalmatlan féreg, egér s efféle elpusztul.

Egy természetbuvár beszéli, hogy egyszer három kicsike sünt egy czicza-mamával reveltetett föl. A czicza gyöngéden gondjukat viselte s csak azon látszott csodálkozni és boszankodni, hogy kicsinyei kifognak rajta. Ha czicza módjára lábával feléjük ütött, a kis sünök összegömbölyödtek s a czicza ugyancsak megszurta lábát töviseiken. Csodálkozva járta őket körül s végre távozni akart; de ekkor a kis sünök hirtelen kiegyenesedtek és utána iramodtak. Megtörtént azonban az is, hogy a czicza-mama büntette meg a kis gonoszokat, még pedig úgy, hogy mikor összegömbölyödtek, leült eléjük és várt türelmesen. Mihelyt valamelyik ki akart egyenesedni és kidugta orrocskáját, a czicza ráütött, úgy hogy ijedten visszakapta; néha egy-két óráig is így tartotta őket, úgy hogy alkalmasint belefájult a derekuk.

A tél közeledtével a sün álmos és mogorva kezd lenni s ha szabadban él, nyugvó helyet keres magának a hideg téli hónapokra. Gödrökben, nagy fák tövében, sövények alatt mélyen beássza magát a lehullott száraz lomb alá, összegömbölyödik s mély álmomba merül, melyből a tavasz melege ébreszti föl. Hajdan az a kis sün, melyet Vidor felkutatott, talán azért is veszett el, mert téli álmából zavartuk fel.

Tavaszkor, oly hosszú koplalás után természetesen igen megsoványodva és elgyöngülten buvik elő; de néhány nap alatt megerősödik s aztán ismét vigan éli világát, a rovarok pusztításával sokat használva a gazda embernek.

NAGYAPA NEVENAPJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

LIG fogtak bele a tanácskozásba, már kitünt, hogy megint csak ott vannak, a hol reggel abba hagyták. Vitatkoztak jobbra-balra, de nem tudtak semmiben megegyezni s a fiuk mindinkább nekitüzesedtek, míg végre Laura, ki legidősebb volt a leányok közt, aggódva mondá:

— De hát legyen eszetek, fiuk, hiszen így utoljára is összeveszünk, nem lesz semmi üdvözlő beszéd s csufot vallunk!

— Hát bizzatok reám és akkor rendben leszünk, szólt Ödön.

— Ohó! Én is épen olyan jól elvégzem! kiálták a többiek.

— De így sohasem érünk a végére, szólt Annácska. Oh, csak Béni bácsi el ne ment volna!

— Ugyan szépet fog gondolni felőlünk, ha megtudja, szólt Vilma.

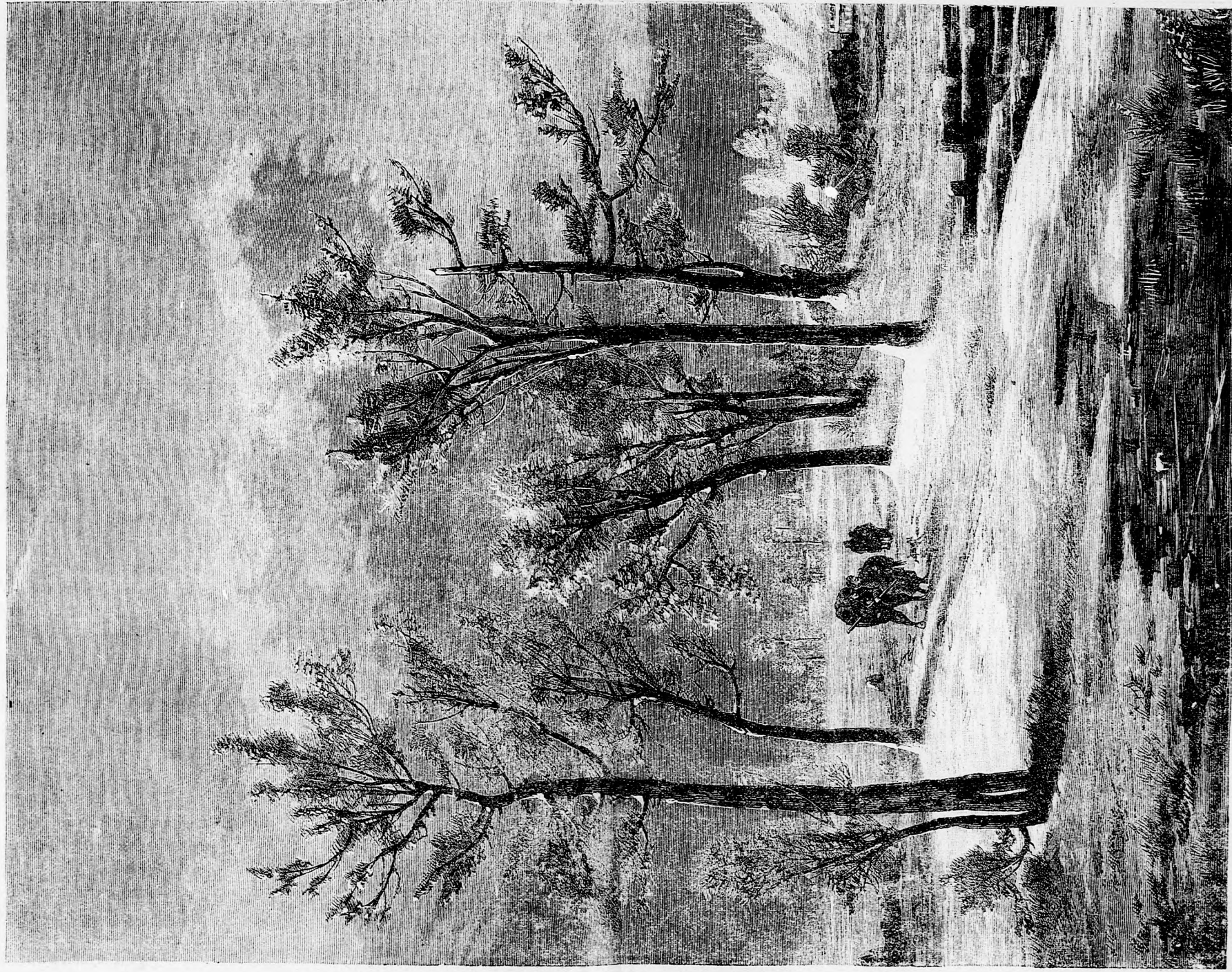
— Tudjátok mit? szólt ismét Laura. Valamiképen mégis csak el kell dönteni a kérdést. Én hát azt mondom, hogy a legnagyobb és a legidősebb két fiu közül válasszunk. A legnagyobb Laczi, a legidősebb Ödön, tehát valamelyikre szavazunk.

— Én Ödönre szavazok, kiáltá gyorsan Irénke, ki mindenben pártját fogta kedves játszótársának.

— Én pedig Laczira szavazok, szólt Annácska.

— Eh, ez nem ér semmit, kiáltá Ödön, ki attól félt, hogy ilyen módon megbukhatik. — Ha már épen kettő közül

(Folytatása a 42. lapon.)

ТѢЛ ТЛУКЕР. (Лásd a 46. lapon.)

(Folytatás a 39. laphoz.)

kellene is választani, akkor csak köztem és Elek közt lehetne a választás.

— Már mért épen csak köztetek? kérdék Laczi, Andor és Béla sértődve

— Mert mi készíthetünk legjobb beszédet s legjobban mondjuk el.

Ez még inkább sértette a többieket s Elek is, ki okos fiu volt, így szólt:

— Már csak a magad nevében beszélj, én nem akarok azzal dicsekedni, hogy külön vagyok a többinél.

— No's, te mondhatod amit akarsz, de én azt mondom, hogy én legjobban tudnám elmondani a felköszöntést, felelt Ödön hevesen.

— Oh, oh! kiálták többen. Gyönyörű dolog az ilyen dicsekvés!

— Ez nem dicsekvés, hanem igazság! kiáltá Ödön.

— De én nem tartom igaznak, szólt Laczi szintén hevesen. És most már, ha csakugyan közted és Elek közt kell választanunk, hát azért is Elekre szavazok.

— Én is! Én is! kiálták a többiek, mert Ödön dicsekvése mindnyájukat sértette.

— Én is Elekre szavazok, már azért is, mert ő soha sem kérkedik, szólt Laura.

Elek azonban látta, hogy csak azért állt mindenki az ő pártjára, mert boszantani akarták Ödönt. Elek pedig nem akarta, hogy a nagyapa nevenapjának kedves ünnepén harag legyen; azért tehát így szólt:

— Én lemondok erről a dicsőségről; ha Ödön olyan nagyon kívánja, hogy ő mondja a beszédet, hát legyen meg a kívánsága.

— Nem, abba bele nem egyezem, csak azért sem! kiáltá Laczi hevesen.

— Én sem, én sem! kiáltozták a többiek.

— Ez már csuf kiméletlenség tőletek! szólt Ödön, egészen sápadtan a haragtól.

— Ugy? szólt Andor. Te persze nagyon udvarias voltál, mikor azt mondtad, hogy mi többiek számba sem jöhetünk melletted, mi mindnyájan együgyűek vagyunk. No's, hát én azt mondom, hogy a felköszöntést akár Laczi, akár Béla még jobban megcsinálja és elmondja s azt indítványozom, bizzuk Laczira.

— Laczira? kiáltá Ödön gunyosan kaczagva. No hiszen az gyönyörű is lenne! Világ csufjává is lennénk mindnyájan. És most azt mondom, hogy én ebbe bele nem egyezem soha, soha! Ha nem akarjátok, hogy én járjak elől, hát csináljatok, amit akartok, de én nem leszek köztetek és sajnálom, hogy el is jöttem. Inkább mindjárt haza is megyek, mintsem ilyen goromba ficzkók közt töltssem az időt.

E tüzekedésekkel azonban épen nem azt érte el, amit akart. A többi fiuk nem ijedtek meg, hanem inkább gunyolódva fogták körül, fület mutogattak neki s körülte ugrándozva kiáltozák:

— Oh, te kedves finom Ödön! Haragszol? No lám, ez nagy szerencsétlenség reánk nézve! Oh, oh! mily rettenetes a te haragod! Hahaha!

— Hagyjatok el! kiáltá Ödön mérgesen.

De a fiuknak tetszett az ingerkedés, úgy hogy Ödön végre nem birt uralkodni magán, hanem öklével nekiment boszantói-

nak, job
dühösen

itt tovább

Ezz

A n

futásnak

most má

fakadt s

menni. E

nagy apá

hogy sir

kell; itt

többi gy

jöhet s a

Mil

gát! Me

a jó ma

mennyir

milyen i

bizza el

gába dől

De

dolkozni

natra, h

jön; má

a többi

épen an

mögé, m

tott. A f

kuporgo

mekcsap

élenken

ból azt i

resik s e

Mi

De hová

nézik s

egész há

nak, jobbra-balra szétverte őket, aztán dühösen kiáltá:

— Nem, egy perczig sem maradok itt tovább!

Ezzel kirohant az ajtón.

A mint kiért a folyosóra s gyorsan futásnak eredt, maga sem tudta, hogy most már mitevő legyen. Mérgében sirva fakadt s ilyen állapotban nem tudott hová menni. Ha bemegy a többi szobákba, hol nagy apáék vannak, mindjárt észreveszik, hogy sirt: pedig valahová mégis mennie kell; itt a folyosón nem maradhat, mert a többi gyermek minden pillanatban előjöhethet s aztán ismét gunyolná.

Milyen szerencsétlennek érezte magát! Mennyire szeretett volna otthon lenni a jó mamánál! S lelke mélyében titkon mennyire megvallotta, hogy a mamának milyen igaza volt, mikor intette, hogy ne bizza el magát, mert terve talán dugába dől!

De most nem volt ideje erről gondolkozni, mert alig állt meg egy pillanatra, hogy megfontolja, hova meneküljön; már bekövetkezett, amitől rettegett, a többi gyermekek jöttek kifelé. Csak épen annyi ideje volt, hogy egy nagy láda mögé, mely ott állt a tornáczon, elbujhatott. A földre lapulva, elfojtott lélekzettel kuporgott itt s hallotta, a mint a gyermekcsapat szaladva elhaladt mellette, élénken beszélgetve épen ő róla. Szavaikból azt is megérthette, hogy épen őt keresik s először is a szobákat járják végig.

Minden áron el akarta kerülni őket. De hová legyen? A szobákat hamar végig nézik s azután bizonyosan fölkeresik az egész házat, itt tehát nem maradhat. Sér-

tett hiúsága, vak indulatossága nem engedte, hogy józanul gondolkodjék. Gyorsan fölugrott s még mindig könnyes szemekkel s szinte reszketve a haragtól, kirohant a hátsó ajtón át a kertbe, innen pedig a szabadba, ki az országútra.

Már sötétedni kezdett, éles őszi szél fujt s eső is fenyegetett. Ödön csak rohant előre, maga sem tudta hová.

Ezalatt odabent a többiek csakugyan fölkeresték az egész házat, a padlástól a pinczéig, minden buvóhelyet fölkerestek, de hasztalan. Ödön nyomtalanul eltűnt. Majd egy órai keresés után végre abba hagyták, mert eleinte mulatságosnak találták ugyan a kutatást, de végre belefáradtak s érezték, hogy dolguk nagyon rossz rendben van. A vendégek már érkezni kezdenek, már esteledik, nem sokára itt lesz az ideje, hogy ők is a nagypapa elé lépjenek s a helyett, hogy erre elkészültek volna, ime ily gyönyörűségesen fecselelték el az időt! Mit mond majd Béni bácsi, meg a nagypapa és a többiek is mind!

— No bizony, szólt Andor, mikor végre ismét együtt voltak a szobában, mi nem tehetünk róla, hogy elment. Majd visszajön, ha akar. Most legalább komolyan hozzáfoghatunk a tanácskozáshoz s amit elhatározunk, abban meg kell nyugodnia.

— De hát ha nem jó vissza, mit mondunk majd akkor? szólt a kis Irénke, ki hiven megmaradt Ödön pártján.

Ez a kérdés aggasztani kezdte a többieket is. Már egészen beesteledett s Ödön még sem tért vissza.

— Annyira boszantottátok, hogy elkeseredésében talán el is bujdosott világgá,

szólt ismét Irénke s szemei könnybe lábadtak. Istenem, ha valami szerencsétlenség érné!

Erre mindnyájan meghökkentek . . . az volna csak a gyönyörű gratuláció a nagyapának, ha czivakodásukkal valami szerencsétlenséget okoztak volna! Nagyon elkedvetlenedtek s jó ideig szótlánul bámultak egymásra, míg végre Laura sohajtva mondá:

— Kár volt annyira boszantani, tiuk! Most szépen vagyunk!

— Igen, kivált Andornak kár volt annyira gunyolódni, ő kezdte a csufolást, szólt Irénke.

— Oh, én csak épen úgy, mint a többiek, felelt Andor, ki azonban igen roszul kezdte magát érezni e dolog miatt.

— Oh, bár csak senki se kezdte volna, sóhajtá Vilmácska. Most el van rontva az egész örömünk!

— Szerencsétlen ez az egész nap, szólt Annácska. Bárcsak tul volnánk már rajta!

— A napot ugyan hiába szidjuk! Minek veszekedtünk, minek mentünk tulságba szegény Ödön boszantásával?

— Oh kedves Elek, hiszen te sem vagy hibás, szólt Laura. Te voltál az egyetlen, aki nem bántottad, sőt azt mondtad, hogy legyen meg a kívánsága.

— Most is azt mondanám, csak itt volna.

— Hiszen én sem bánám, szólt Andor egészen engedékeny hangon. Ha tudtam volna, hogy ilyen baj lesz belőle, nem elleneztem volna annyira.

— Én sem! Én sem! kiálták a többiek.

Most már mikor meg volt a baj, egyszerre mindnyájan nagyon okosak és békülékenyek lettek s Elek így szólt:

— Csak késő ne legyen a megtérésünk! Annyi bizonyos, hogy Ödön nélkül nem léphetünk nagyapácska elé, mindjárt kérdezősködni utána. Most hát rajta kell lennünk, hogy Ödönt előkerítsük. Valahol majd csak megtaláljuk, mert hiszen csak van annyi esze, hogy nem indult vak-tába neki a világnak. Először kérdezősködünk, talán látta is valaki.

Épen akkor lépett be a szobaleány a lámpással, tehát legelőször is tőle kérdezték, nem látta-e Ödönt valahol?

— Ödön urfit? De láttam . . . csak hogy annak már jó ideje. Délután a tornáczon láttam állni, aztán hirtelen elbujni a nagy láda mögé. El is haladtak mellette s én azt hittem, hogy bujósdit játszanak.

A szobaleány kiment s a gyermekek meglepetve bámultak egymásra. Oly közel jártak Ödön mellett s nem vették észre. Nem igen hihették ugyan, hogy még most is ott kuporogjon, de azért mégis kimentek a ládához és körülnézegették. Persze nem volt ott.

— Hátha a ládába bujt? szólt Irénke. Megpróbálták kinyitni, de a láda be volt csukva.

— Ide nem bujhatott, be van csukva, szólt Elek.

Már odább akartak menni, midőn Irénke hirtelen felsikoltott.

— No's, mi az? Mi a baj? kérdék a többiek meglepetve.

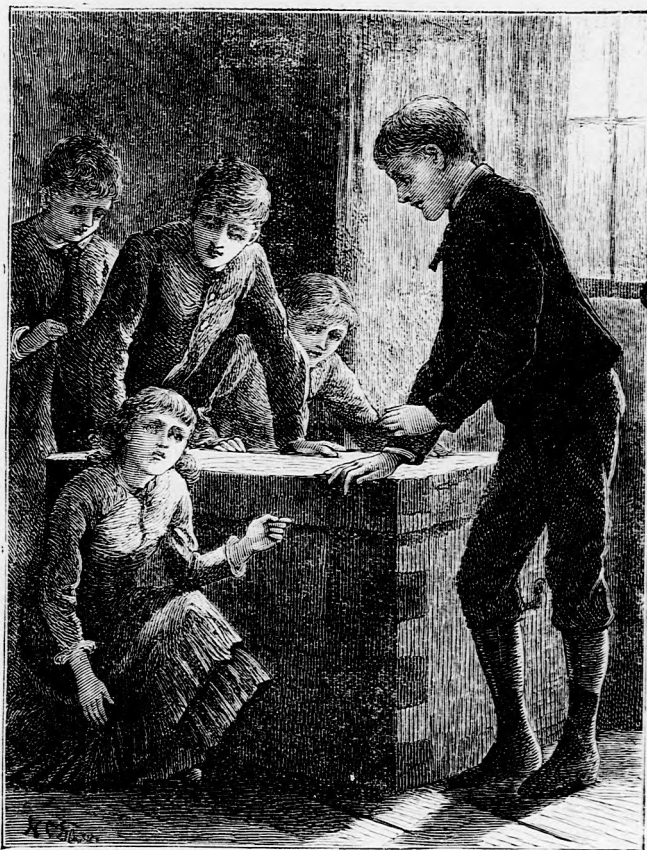
— Az jutott eszembe, szólt Irénke, hogy hátha Ödön mégis a ládában van?

Olvastam
egyszer e
ajtót mag
többé ne
hatott.

— Pr
benne van,
Megp
nehéz volt.
Most

Olvastam egy történetet, hogy valaki egyszer egy szekrénybe bujt s amint az ajtót magára huzta, a zár becsapódott s többé nem tudott kijönni. Ödön is így járhott.

Mindnyájan meghökkentek. Ez csakugyan nem lehetetlen. Talán épen ezért nem találták meg Ödönt sehol, bár minden zugot összekutattak a házban. De Elek még nem akarta hinni.

... KOPOGOTT A LÁDÁN. (Lásd a 22. lapon.)

— Próbáljuk fölemelni a ládát. Ha benne van, akkor nehéz lesz.

Megpróbálták s a láda — nagyon nehéz volt.

Most még inkább megijedtek s ki-

vált Irénke alig bírta elfojtani a sirást. Lehajolt s kopogott a ládán. (Lásd a képet.)

— Ödön, kedves Ödönkém, itt vagy? — kérde.

Semmi válasz.

— Felelj, kedves Ödön, ne félj, már nem fog senki bántani, mindnyájan bele egyeznek, hogy te mondjad a felkészítést.

De mind hiába beszélt, a ládából semmi válasz sem hallatszott!

— Istenem, ha már meghalt volna! kiáltá Irénke rémulten. Megfult, mert levegő nem juthat a ládába, ugy-é Elek.

— Hm . . . ! nem épen sok, ha csak a kulcslyukon át nem. De hát ne ijedezzünk előre, kérjük elő a szobaleánytól a kulcsot és nyissuk fel a ládát. Mindjárt meggyőződhetünk, benne van-e?

Rohantak a szobaleányhoz és sürgetően követelték a kulcsot. Mikor elmondták, minek, a szobaleány nevetve felelé:

— De hiszen az lehetetlen, Ödön urfi nem bujhatott a ládába, mert a láda be volt csukva s a kulcs nálam volt. Aztán be sem fért volna, mert a láda tele van mindenféle konyha-edényvel.

A gyermekek azonban nem nyugodtak meg, kívánták, hogy nyissa föl a ládát.

— Ha épen kívánják, megtehetem.

(Vége következik.)

TÉLI TÁJKÉP.

(Képpel a 40—41. lapokon.)

VANNAK a földnek olyan részei, a hol soha sincsen tél. Megtudnátok-e mondani, hol van az és milyen országok fekszenek ott? Aztán vannak ismét oly részei a földnek, a hol a kegyetlen tél egész éven át uralkodik. A mi szép hazánk egyikbe sem tartozik, hanem a kettő közt középen fekszik; van jó meleg nyarunk és van telünk, mely néha bizony csikorgós hideg tud lenni, de sokszor nem is valami nagyon zord. És ha járnátok akár az örö-

kös forróság, akár az örökös hideg vidékén, bizonyosan azt mondanátok, hogy mégis csak legjobb itt nálunk, mert itt hideg és meleg szépen fel van osztva, egyik sem tart nagyon sokáig.

Épen mert van kellemes tavaszunk és jó meleg nyarunk, szinte szeretjük a fagyos, havas telet, csakhogy persze úgy, hogy jó fűtött szobánk legyen, melybe menekülhessünk, ha odakint megfáztunk. Jól felöltözve még kellemesnek is találjuk a sétát csipős friss levegőn, a csillogó fehér hóban, mely az egész vidéket mintegy fehér lepedővel borítja. Ilyenkor a szép természet, mely máskor zöld lombbal, virággal, madárdallal gyönyörködtet, mély álomba van merülve és pihen, s erre a pihenésre szüksége van, hogy összegyűjtse erejét tavaszra, mikor ismét fakad a rügy, kinyílik a virág és gyümölcsöt hoz. A kedves dalos madarak nem zengenek, mert elköltöztek tőlünk messzire, melegebb országokba s onnan majd csak akkor térnek vissza, ha nálunk is újra meleg lesz, fészket rakhatnak és találnak eleséget maguknak és a fészekben csicsergő kicsinyeiknek. Csak a varju, veréb marad meg hiven nálunk télen át is és bizony sokat éhezik, fagyoskodik, de azért valahogy csak kitelel s téli sétánkon örülünk, hogy legalább őket látjuk röpkedni a pusztá, kihalt vidéken.

Nekik szegényeknek persze nincs olyan jó dolguk, mint nekünk; ők ha fázhatnak, nem menekülhetnek meleg szobába; dideregniök kell éjjel-nappal, tehát, azt hiszem, nem igen szeretik a kemény telet. Nem szereti sokszor a szegényebb ember sem, a ki nem csupán sétálás kedvéért járt kint a hidegben, hanem néha nagy utat kénytelen tenni fagyban-hóban. Azért jót cselekszik mindenki, aki ilyenkor segítséget nyújt a didergőknek, mert a nagy lázás nagy szenvedés és nemcsak betegséget, hanem gyakran még halált is okozhat.

Ös f

A

Fej

L

A v

Bán

Elm

V

Vad

T

S fű

Nek

És a

J

Egy

E

Hon

» Tá

A ba

Sz

Ugy

Il

Szár

Rász

S mi

Il

» Dek

Ha

Hi d

En n

A vár fokán.

(Képpel a czimlapon.)

Ős fokán a szürke várnak
 Áll Ilonka s elmereng;
 Feje fölött hollók szállnak,
 Lenn a folyam habja reng.
 A vár komor, sötét, elhagyott,
 Bár fölötte fényes nap ragyog.

Elmereng a mult időkön,
 Véres korszak hüsein,
 Vad fiakon, szelid nőkön —
 Talán saját ősein.

S füle mellett hogy elhajt a szél:
 Neki fényes időkről regél.

És elmerül mind mélyebben:
 Jön a török, a tatár ...
 Egyszerre feléje rebben,
 Egy remegő kis madár,
 Ilon riad, szörnyen meghökkenve —
 »Tán valamely ösömnek a lelke!...«

A barátságos madárka
 Szép nyájasan dalola —
 Ugy látszik, hogy kitalálta
 Ilonka mit gondola?
 Szárnyait rezgetve, zengicsélve
 Rászállott a kis leány kezére.

S mintha zengve-csicserelve
 Ilonnak ezt mondaná:
 »Dehogyan vagyok ösöd lelke!
 Hadd szállok veled alá!
 Hideg van most, nagy a
 madár gondja;
 Ennem adj, te kedves jó
 Ilonka!«

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 1. szá-
 mában közölt képrejtény megfejtése:
 „Kötötü.“

Helyesen fejtették meg: Köhner Aladár és Jenő, Magyar Kornél, Stein Rikárd, Kélti Pista, Fligl József, Sárközy Pálma, Tihamér Aladár és Viktor, Singer Alajos, Auer Berta és Imre, Irsay Kati, Reinhardt Mariska, Bankos Irénke, Gangel Gizella, Faschó-Moys Margit, Király Kálmán, Auber Elma és Tivadar, Frankfurter Jolánka, Pihoffer Nándor, Révy László, Holitscher Siegfried, Beer Gyula és Lajos, Fazola Aranka, Seidner Adél és Gizella, Reguly Berta és Dezső, Tarafás Ilonka, Vész Ilona, Mühlberg Melania, Elza és Rikárd, Téglás Julia, Maklár Margit, Hampel Antal, Berzeviczi Louisanne, Horváth Ilka, Balásfy Irén, Klein Dezső, Bogay Kornél, Brachfeld Ilona és Arnold, Makay Gyula és Iván, Süss Gyula, Ihász Sarolta és Irma, Ballagi Malvin, Dombay Pisti, gr. Szapáry Lőrincz, Grommen Jozefin, Schwarz Benő, Heller Olga, Capelle Vilma és Adél, Szkalla Laczi, Zellerin Vilma és Gyula, Antalffy Adél és Dezső, Prager Ilka, Emma és Gyula, Kaufmann Józset, Braun Armin, Singer József, Faragó Pista, Péchy Márta, Gutmann Klementina.

*

A »KIS LAP« XX. köt. 1. száma-
 ban közölt bibliai feladvány megfejtése:

„A hollók táplálják Illés prófétát.“

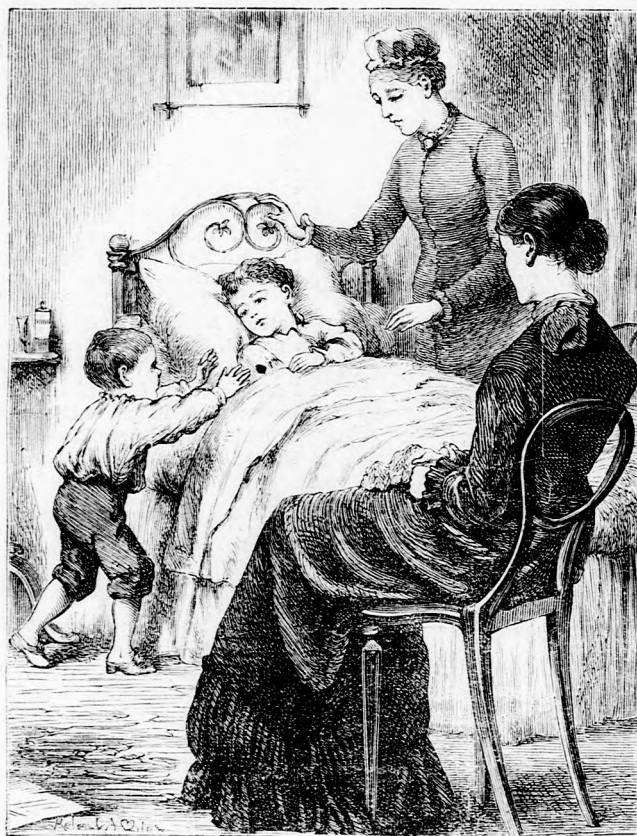
Helyesen fejtették meg: Stein Rikárd, Kélti Pista, Fligl József, Sárközy Pálma, Tihamér, Aladár és Viktor, Pihoffer Nándor, Péchy Márta, Reinhardt Mariska, Lukse-Fábr Gizi, Malvin és Mariska (sajátkezű irást kívánok F. b.), Hollós Lajos, Faschó-Moys Margit, Reismann Nellike, Auber Elma és Tivadar, Almásy Emmi és Imre, Beer Gyula és Lajos, Prokopius Gerda (?), Reguly Berta és Dezső, Csorba Béla, Téglás Julia, Maklár Margit, Tréba Elemér, Démusz Ilka, Berzeviczy Louisanne, Horváth Ilka, Klein Dezső, Prettenhoffer Ödön és Józsi, Brachfeld Ilona és Arnold, Szabó Irma és Berti, Capelle Vilma és Adél, Szkalla Laczi, Antalffy Adél és Dezső, Faragó Pista, Gutman Klementina, Singer Manó, Prager Ilka, Emma és Gyula.

BETEGÁGYON.

Ugy-é Feri megmondták:
*Ne mász föl a fára!
 Ne vággyakozz a gili
 Pöttyes tojására.*

*Alig voltál a hegyén,
 Míg meg sem gondoltad —
 Hát egyszerre a nagy ág
 Letörött alattad.*

*Nagyt estél s megeredt
 Az orrocskád vére,
 Édes mamád fölkapott
 Szerető kezére.*

*Nem is tudod, ugy-é bár?
 El voltál ájulva!
 Nem is tértél magadhoz
 Csak egy óra mulva.*

*Hál' Istennek, kívül vagy
 Már a nagy veszélyen;
 Nem sokára talpra állsz,
 Ohajtom, reménylem.*

*Tudom, eztán Ferike
 Nem mászol a fára,
 S nem vággyódsz a gili
 Pöttyes tojására!*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
 Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.